

1

Jason

Jason haatte het om oud te zijn. Zijn gewrichten deden pijn. Zijn benen trilden. Terwijl hij moeizaam de heuvel op sjokte, reutelden zijn longen.

Hij kon zijn eigen gezicht niet zien, goden zij dank, maar zijn vingers waren krom en knobig. Op zijn handruggen tekende zich een blauw adernetwerk af.

Hij róók zelfs naar een ouwe man – mottenballen en kippensoep. Hoe was dat mogelijk? Hij was in een paar seconden van 16 naar 75 gegaan, maar die ouwemannengeur was er meteen geweest – *BOEM*. Gefeliciteerd! U stinkt!

‘We zijn er bijna.’ Piper glimlachte naar hem. ‘Je doet het prima.’

Zij had makkelijk praten. Piper en Annabeth waren vermomd als liefvallige Griekse dienstmaagden. Zelfs met hun witte mouwloze gewaad en sandalen kostte het rotsachtige pad hun geen enkele moeite.

Pipers kastanjebruine haar was opgestoken in een spiraal van vlechten. Om haar armen schitterden zilveren armbanden. Ze leek op een antiek standbeeld van haar moeder, Aphrodite, wat Jason een beetje intimiderend vond.

Daten met een mooi meisje was al zenuwslopend genoeg. Daten met een meisje van wie de moeder de godin van de liefde was... Jason was altijd bang dat hij iets onromantisch zou doen terwijl

Pipers moeder fronsend vanaf de Olympus op hem neerkeek en dat ze hem dan in een wild zwijn zou veranderen.

Jason wierp een blik op de heuvel. Het was nog zeker honderd meter naar de top.

‘Wiens idee was dit?’ Hij liet zich tegen een ceder aan hangen en wiste het zweet van zijn voorhoofd. ‘Hazels magie is te goed. Als ik straks moet vechten ben ik niets waard.’

‘Zover komt het niet,’ beloofde Annabeth hem. Ze zag er ongemakkelijk uit in haar dienstmaagdenoutfit. Ze trok voortdurend met haar schouders om te voorkomen dat het gewaad omlaaggleed. Haar opgestoken blonde haar was van achteren losgeraakt en hing als lange spinnenpoten op haar rug. Jason wist hoe groot haar hekel aan spinnen was en hij besloot er niets van te zeggen.

‘We dringen het paleis binnen,’ zei ze, ‘we verzamelen de informatie die we nodig hebben en we zijn weer weg.’

Piper zette haar amfora neer, de grote aardewerken wijnkruik waar ze haar zwaard in had verstopt. ‘We kunnen wel even uitrusten. Kom maar op adem, Jason.’

Aan haar middel hing haar cornucopia – de magische hoorn des overvloeds. Ergens in de plooiën van haar gewaad zat haar dolk, Katoptris. Piper zag er niet gevaarlijk uit, maar als het nodig was, kon ze haar vijanden met twee lemmeten van goddelijk brons te lijf gaan of met rijpe mango’s bekogelen.

Annabeth liet ook haar amfora zakken. Net als bij Piper zat er een zwaard in, maar zij zag er zelfs zonder wapen al dodelijk uit. Met haar stormachtig grijze ogen verkende ze de omgeving, bedacht op het minste gevaar. Als een jongen Annabeth zou uitnodigen voor een drankje, bedacht Jason, zou zij hem op een trap in zijn *bifurcum* trakteren.

Hij probeerde zijn ademhaling tot bedaren te brengen.

Onder hen glinsterde de Baai van Afales. Het water was zo blauw dat het leek alsof er blauwsel in was gegoooid. Een paar honderd meter voor de kust lag de Argo II voor anker. Hiervandaan leken de witte zeilen op postzegels en de negentig roeiriemen op tandenstokers. In gedachten zag Jason zijn vrienden vanaf het dek

hun bewegingen volgen, terwijl ze om beurten door Leo's telescoop tuurden en probeerden niet te lachen om opa Jason die de heuvel op sjokte.

'Stom Ithaka,' mompelde hij.

Toch was het een mooi eiland. In het midden verhief zich een kronkelende ruggengraat van beboste heuvels. Kalkwitte hellingen liepen steil af naar de zee. Inhammen vormden rotsachtige stranden en havens, waar huisjes met rode daken en witgepleisterde kerkjes langs de kustlijn lagen gevlijd.

De heuvels waren bezaaid met klaprozen, krokussen en wilde kersenbomen. De zachte bries geurde naar bloeiende mirte. Allemaal heel mooi – behalve dat het meer dan 40 graden was. De lucht was zo dampig als een Romeins badhuis.

Het zou voor Jason een makkie zijn geweest om de winden op te roepen en naar de top van de heuvel te vliegen, maar néé. Vanwege de heimelijkheid moest hij omhoogstropelen als een ouwe zak met slechte knieën die naar kippensoep stonk.

Hij dacht terug aan zijn vorige klim, twee weken geleden, toen Hazel en hij op de kliffen van Kroatië de bandiet Sciron hadden overmeesterd. Toen was Jason tenminste op volle sterkte geweest. Waar ze nu op afgingen was veel erger dan een bandiet.

'Weet je zeker dat dit de goede heuvel is?' vroeg hij. 'Ik vind hem nogal... wat zal ik zeggen... rústig.'

Piper tuurde naar de heuvelrand. Ze had een felblauwe harpijveer in haar haar gevlochten – een souvenir van de aanval van afgelopen nacht. De veer paste niet echt bij haar vermomming, maar Piper had hem verdiend, door tijdens haar wacht in haar eentje een complete zwerm demonische kippendames te verslaan. Ze deed alsof het niets voorstelde, maar Jason kon zien dat ze ermee ingenomen was. De veer was een herinnering dat ze niet meer hetzelfde meisje was als vorige winter, toen ze net in Kamp Halfbloed waren gearriveerd.

'De ruïne is daarboven,' verzekerde ze hem. 'Ik heb hem in het lemmet van Katoptris gezien. En je hebt gehoord wat Hazel zei: "De grootste..."'

“De grootste verzameling boze geesten die ik ooit heb gevoeld” herhaalde Jason. ‘Ja, klinkt geweldig.’

Jason had zich vechtend een weg moeten banen door de ondergrondse tempel van Hades, en nog meer boze geesten was wel het laatste waar hij behoefte aan had. Maar de queeste stond op het spel. De bemanning van de Argo II moest een belangrijke beslissing nemen. Als ze de verkeerde keuze maakten zouden ze falen, en zou de hele wereld ten onder gaan.

Pipers lemmet, Hazels magische vermogens en Annabeths intuïtie waren het er allemaal over eens geweest: het antwoord lag hier op Ithaka, in het oude paleis van Odysseus, waar een horde boze geesten bijeen was gekomen om op Gaias orders te wachten. Het plan was om zich heimelijk onder hen te begeven, af te luisteren wat er aan de gang was en op basis daarvan te besluiten welke koers ze moesten varen. En dan het paleis weer uit te glippen, liefst levend.

Annabeth schikte haar gouden riem. ‘Ik hoop dat onze vermoedingen het houden. De vrijers waren geen lieverdjes toen ze nog leefden. Als ze erachter komen dat we halfgoden zijn...’

‘Met Hazels magie gaat het lukken,’ zei Piper.

Jason deed zijn best om het te geloven.

De vrijers: een stuk of honderd van de hebbertigste en boosaardigste woestelingen die ooit hadden geleefd. Toen Odysseus, de Griekse koning van Ithaka, na de Trojaanse Oorlog vermist werd, was dit zootje tweederangsprinsen in het paleis neergestreken. Ze weigerden te vertrekken en hoopten allemaal met koningin Penelope te kunnen trouwen en het koninkrijk in handen te krijgen. Odysseus wist in het geheim terug te keren en ze allemaal te doden – een schoolvoorbeeld van een gelukkig weerzien. Maar als Pipers visioenen klopten, waren de vrijers weer terug en spookten ze rond in het paleis waar ze de dood hadden gevonden.

Jason kon nauwelijks geloven dat hij het paleis van Odysseus ging bezoeken – een van de beroemdste Griekse helden aller tijden. Maar deze hele queeste was een aaneenschakeling van waanzinnige gebeurtenissen geweest. Zo was Annabeth nog maar net terugge-

keerd uit de peilloze diepten van Tartarus. Daarbij vergeleken had Jason niks te klagen als ouwe man.

Steunend op zijn wandelstok kwam Jason weer overeind. ‘Als ik er zo oud uitzie als ik me voel, is mijn vermomming waterdicht. Kom, we moeten door.’

Terwijl ze verder klommen droop het zweet langs zijn nek. Zijn kuiten deden pijn. Ondanks de hitte begon hij te rillen. En hoe hij ook zijn best deed, hij kon zijn dromen niet van zich afzetten.

Sinds het Huis van Hades waren ze steeds levendiger geworden.

Soms stond Jason in de ondergrondse tempel van Epirus, terwijl de gigant Clytius zich over hem heen boog en in een koor van lichaamloze stemmen sprak: *Het vergde al jullie krachten om mij te verslaan. Wat zullen jullie doen wanneer de Aardmoeder haar ogen opent?*

Andere keren bevond Jason zich op de heuveltop bij Kamp Halfbloed. Gaia de Aardemoeder verhief zich uit de grond – een wervelende gestalte van aarde, bladeren en steen.

Arme jongen. Haar stem resoneerde over het landschap en deed de rotsen onder Jasons voeten schudden. *Je vader is de eerste onder de goden, maar jij bent altijd nummer twee – voor je Romeinse kameraden, voor je Griekse vrienden, zelfs voor je familie. Hoe ga jij jezelf bewijzen?*

Zijn ergste nachtmerrie begon op de binnenplaats van het Wolfhuis in Sonoma. Voor hem stond de godin Juno, glanzend als gesmolten zilver.

Jouw leven behoort mij toe, bulderde haar stem. *Als een verzoening van Zeus.*

Jason wist dat hij niet moest kijken, maar hij kon zijn ogen niet sluiten toen Juno als een supernova haar ware goddelijke gedaante onthulde. De pijn sneed door zijn hoofd. Zijn lichaam verbrandde laag na laag, als de schillen van een ui.

Toen veranderde de droom. Jason bevond zich nog steeds in het Wolfhuis, maar nu was hij een kind – een jongetje van nog geen twee jaar oud. Er knielde een vrouw bij hem neer. Haar citroenachtige geur rook vertrouwd. Haar gezicht was waterig en vaag, maar

hij kende haar stem: helder en broos, als een flinterdun ijslaagje op een snelstromende beek.

Ik kom terug, lieverd, zei ze. *We zien elkaar gauw weer.*

Telkens wanneer Jason uit die nachtmerrie ontwaakte, baadde zijn gezicht in het zweet. Prikten de tranen in zijn ogen.

Nico di Angelo had hen gewaarschuwd: het Huis van Hades zou hun ergste herinneringen naar boven brengen, het zou hun dingen uit het verleden laten zien en horen. Hun geesten zouden rusteloos worden.

Jason had gehoopt dat die ene geest weg zou blijven, maar de droom werd elke nacht erger. En nu klom hij omhoog naar de ruïne van een paleis waar zich een leger geesten had verzameld.

Dat wil nog niet zeggen dat zij er is, zei Jason tegen zichzelf.

Maar zijn handen bleven trillen. Elke stap leek zwaarder dan de vorige.

‘We zijn er bijna,’ zei Annabeth. ‘Laten we...’

BOEM! De heuvel dreunde. Ergens achter de rand brulde een menigte goedkeurend, als toeschouwers in een colosseum. Het geluid bezorgde Jason kippenvel. Nog niet zo lang geleden had hij in het Colosseum van Rome voor zijn leven gevochten voor een juichende menigte geesten. Hij wilde het liever niet nog een keer moeten doen.

‘Wat was dat voor een klap?’ vroeg hij.

‘Geen idee,’ zei Piper. ‘Maar het klinkt alsof ze plezier hebben. Kom, we gaan een paar dode vrienden maken.’

2

Jason

Natuurlijk was het erger dan Jason had verwacht. Anders was er niks aan geweest.

Terwijl ze door de olijfstruiken boven op de heuvel tuurden, zag hij iets wat eruitzag als een uit de hand gelopen zombiestudentenfeest.

De ruïne zelf stelde niet veel voor: een paar stenen muren, een met onkruid overwoekerde binnenplaats, een doodlopende trap die in de stenen was uitgehouwen. Over een put lag een plaat multiplex en een metalen steiger stutte een verzakte poort.

Maar boven de ruïne bevond zich een andere werkelijkheid – een spookachtige luchtspiegeling van hoe het paleis er in zijn hoogtijdagen moest hebben uitgezien. Witgekalkte muren met balkons rezen drie verdiepingen hoog op. Zuilengangen keken uit op een binnenplaats met een reusachtige fontein. Er stonden bronzen vuurkorven en aan een tiental tafels zaten de geesten uitgelaten te lachen en te eten.

Jason had ongeveer honderd geesten verwacht, maar het waren er twee keer zoveel die over het atrium krioelden, achter de spookachtige serveersters aan zaten, hun borden en kroezen op de grond smeten en de beest uithingen.

De meesten zagen eruit als de Lares van Kamp Jupiter: doorzich-

tig paarse geestverschijningen in tuniek en op sandalen. Sommige vrijers hadden een gedeeltelijk ontbonden lichaam met grijs vlees, klitterige plukken haar en akelige wonden. Anderen leken op gewone levende stervelingen in toga, modern zakenkostuum of leger-tenuue. Jason zag zelfs iemand in een paars t-shirt van Kamp Jupiter en de wapenrusting van een Romeinse legionair.

In het midden van het atrium paradeerde een grijze geest door de menigte. Hij droeg een gehavende Griekse tuniek en hield een marmeren buste als een sporttrofee boven zijn hoofd. De andere geesten juichten en sloegen hem op zijn rug. Toen de geest dichterbij kwam zag Jason dat hij een pijl in zijn keel had. De gevederde schacht stak recht uit zijn adamsappel, maar wat nog verontrustender was: die buste die hij ophield... was dat Zeus?

Het was moeilijk om het met zekerheid te zeggen. De meeste standbeelden van Griekse goden leken op elkaar. Maar het bebaarde, dreigende gezicht deed Jason sterk denken aan de reusachtige Hippië Zeus in gebouw Een in Kamp Halfbloed.

‘Ons volgende offer!’ schreeuwde de geest. De pijl in zijn strot deed zijn stem trillen. ‘Laten we de Aardemoeder voeden!’

De feestvierders joelden en stootten hun kroezen tegen elkaar. De geest baande zich een weg naar de grote fontein. Toen de menigte voor hem uiteenweek zag Jason dat er geen water in stond: uit het één meter hoge voetstuk steeg een geiser van zand op, die als een parapluvormig gordijn van witte deeltjes weer neerwarrelde in het ronde bekken.

De geest smeed de marmeren buste in de fontein. Zodra Zeus’ kop in aanraking kwam met de douche van zand, viel het marmer uiteen alsof het door een hakselmachine ging. Het zand glinsterde goud, de kleur van ichor – het goddelijke bloed. Toen maakte de hele heuvel een rommelend geluid, een gedempt *BOEM* alsof hij boerde na de maaltijd.

De dode feestgangers brulden goedkeurend.

‘Nog meer standbeelden?’ riep de geest naar de menigte. ‘Nee? Dan zullen we moeten wachten op échte goden om te offeren!’

Zijn kameraden lachten en klaptten, terwijl de geest neerplofte aan de dichtstbijzijnde tafel.

Jason greep zijn wandelstok beet. ‘Die gozer heeft zojuist mijn vader verhaxseld. Wie denkt hij wel dat hij is?’

‘Ik vermoed dat dat Antinoüs is,’ zei Annabeth, ‘een van de aanvoerders van de vrijers. Als ik het me goed herinner heeft Odysseus die pijl door zijn keel gejaagd.’

Piper trok een gezicht. ‘Je zou denken dat iemand dan wel uitgeschakeld is. En al die anderen? Waarom zijn het er zoveel?’

‘Ik weet het niet,’ zei Annabeth. ‘Nieuwe rekruten voor Gaia, denk ik. Een aantal moet weer tot leven zijn gekomen voordat we de Deuren des Doods hebben gesloten. Anderen zijn gewoon geesten.’

‘Sommige zijn demonen,’ zei Jason. ‘Die met die gapende wonden en een grijze huid, net als Antinoüs... ik heb eerder met dat slag gevochten.’

Piper trok aan haar blauwe harpijveer. ‘Kunnen ze gedood worden?’

Jason herinnerde zich de queeste die hij had ondernomen voor Kamp Halfbloed, jaren geleden in San Bernardino. ‘Niet makkelijk. Ze zijn sterk en snel en intelligent. En ze eten mensenvlees.’

‘Geweldig,’ mompelde Annabeth. ‘Ik zie geen andere optie dan ons aan het oorspronkelijke plan houden. Opsplitsen, infiltreren, uitvinden waarom ze hier zijn. Als het misloopt...’

‘Gaan we over op plan B,’ zei Piper.

Jason had het niet zo op plan B.

Voordat ze het schip hadden verlaten had Leo hun alle drie een noodpijl gegeven ter grootte van een verjaardagskaarsje. Als ze die omhooggooiden zou hij met een witte fosforpluim de lucht in schieten en de Argo II waarschuwen dat het team in gevaar was. Jason en de meisjes hadden dan een paar seconden de tijd om dekking te zoeken voordat de katapulten van het schip het paleis zouden bestoken met Grieks vuur en het bedolven zou worden onder granaatscherven van godelijk brons.

Geen erg veilig plan, maar het gaf Jason voldoening om te bedenken dat als de zaak uit de hand liep hij een luchtaanval kon afroepen over dit luidruchtige stelletje doden. Mits zijn vrienden en hij weg konden komen, natuurlijk. En mits Leo’s doemdagkaarsjes

niet per ongeluk vanzelf afgingen – zoals Leo's uitvindingen wel eens deden. In dat geval zou het nog warmer worden met een kans van negentig procent op een helse apocalyps.

'Wees voorzichtig daarbeneden,' drukte hij Piper en Annabeth op het hart.

Piper glipte links over de rand van de heuvel. Annabeth ging rechts. Jason pakte zijn wandelstok stevig beet en hobbelde op de ruïne af.

In gedachten ging hij terug naar de vorige keer dat hij terecht was gekomen in een menigte boosaardige geesten, in het Huis van Hades. Als Frank Zhang er niet was geweest en Nico di Angelo...

Goden... Níco.

De afgelopen dagen had Jason elke keer dat hij een deel van zijn maaltijd aan Jupiter had geofferd zijn vader gebeden om Nico te helpen. Die jongen had al zoveel doorgemaakt en toch had hij zich gemeld voor de lastigste taak: het standbeeld van de Athena Parthenos naar Kamp Halfbloed brengen. Als hij er niet in slaagde zouden de Romeinse en Griekse halfgoden elkaar afslachten. Dan zou de Argo II, ongeacht wat er in Griekenland gebeurde, geen thuis meer hebben om naar terug te keren.

Jason ging onder de poort van het spookpaleis door. Net op tijd had hij door dat een deel van de mozaïekvloer vóór hem een zinsbegoocheling was boven een drie meter diepe kuil. Hij liep eromheen en vervolgde zijn weg naar de binnenplaats.

De twee niveaus van de werkelijkheid deden hem denken aan de Titanenvesting op Mount Othrys – een desoriënterend doolhof van zwartmarmere muren die op onvoorspelbare momenten verdwenen in de schaduw en weer vorm kregen. Tijdens die gevechten had Jason ten minste honderd legionairs aan zijn zijde gehad. Nu moest hij het doen met het lichaam van een oude man, een wandelstok en twee vriendinnen in slankmakende gewaden.

Tien meter voor zich uit zag hij Piper glimlachend door de menigte lopen en de wijnglazen van de spookachtige vrijers bijvullen. Als ze al bang was liet ze het niet merken. Vooralsnog besteedden

de geesten weinig aandacht aan haar. Hazels magie werkte blijkbaar.

Rechts van hem stapelde Annabeth lege borden en kroezen op. Ze glimlachte niet.

Jason herinnerde zich zijn gesprek met Percy voordat ze van het schip waren vertrokken.

Percy was aan boord gebleven om eventuele bedreigingen vanuit zee te onderscheppen, maar het idee dat Annabeth zonder hem op deze expeditie ging had hem niet aangestaan – vooral niet omdat het sinds hun terugkeer uit Tartarus de eerste keer was dat ze niet bij elkaar zouden zijn.

Hij had Jason apart genomen. ‘Hé, man... Annabeth zou me afmaken als ik durfde te opperen dat ze bescherming nodig heeft.’

Jason lachte. ‘Inderdaad.’

‘Maar wil je een oogje op haar houden?’

Jason gaf een kneepje in de schouder van zijn vriend. ‘Ik zorg dat ze heelhuids terugkomt.’

Nu vroeg hij zich af of hij die belofte wel kon waarmaken.

Hij kwam bij de rand van de menigte.

Een rasperige stem schreeuwde: ‘IROS!’

Antinoüs, de geest met de pijl door zijn keel, keek hem recht aan. ‘Ben jij dat, ouwe bedelaar?’

Hazels magie deed zijn werk. Er rimpelde een koude luchtstroom over Jasons gezicht toen de Mist subtiel zijn uiterlijk veranderde en de vrijers liet zien wat ze verwachtten te zien.

‘Ja, ik ben het!’ zei Jason. ‘Iros!’

Nog een handvol geesten draaide zich naar hem om. Sommigen fronsten dreigend en grepen naar het gevest van hun paars glanzende zwaard. Jason vroeg zich af of Iros een vijand van hen was, maar het was te laat om nog van rol te veranderen.

Hij hobbelde naar hen toe en zette zijn beste zure ouwemannengezicht op. ‘Ik ben geloof ik te laat voor het feestje. Hebben jullie iets te eten voor me bewaard?’

Een van de geesten snoof minachtend. ‘Ondankbare ouwe bietser. Moet ik hem doodmaken, Antinoüs?’

De spieren in Jasons nek spanden zich.

Antinoüs liet zijn blik drie tellen op hem rusten en grinnikte toen. ‘Ik ben in een goede bui vandaag. Kom, Iros, zet je bij mij aan tafel.’

Jason had weinig keus. Hij ging tegenover Antinoüs zitten, terwijl er nog meer geesten met een verlekkerde grijns op hun gezicht om hen heen dromden alsof ze zich verheugden op een gewelddadig partijtje armworstelen.

Van dichtbij waren Antinoüs’ ogen egaal geel. Zijn lippen spannen zich als dun papier over zijn wolfachtige tanden. Eerst dacht Jason dat het krullende donkere haar van de geest voor zijn ogen oplostte. Toen zag hij dat er een gestage stroom aarde vanaf Antinoüs’ schedel op zijn schouders neerdaalde. Kluiten modder vulden de oude zwaardwonden in de grijze huid van de geest. Ook uit de pijlwond in zijn keel stroomde de aarde omlaag.

De macht van Gaia, dacht Jason. Deze kerel wordt bijeengehouden door de aarde.

Antinoüs schoof een gouden kroes en een bord met eten over de tafel naar hem toe. ‘Ik had niet verwacht je hier te zien, Iros. Maar blijkbaar kan zelfs een bedelaar aanspraak maken op vergelding. Drink. Eet.’

In de kroes klotste een dikke rode vloeistof. Op het bord lag een dampend bruin stuk verrassingsvlees.

Jasons maag kwam in opstand. Als hij het geestenmaal al overleefde, zou zijn vegetariër-vriendinnetje hem waarschijnlijk een maand lang niet willen zoenen.

Hij herinnerde zich wat Notus de Zuidenwind had gezegd: *Een wind die doelloos rondwaait, daar heeft niemand wat aan.*

Jasons hele carrière op Kamp Jupiter was gebaseerd geweest op zorgvuldige keuzes. Hij had bemiddeld tussen halfgoden, geluisterd naar alle kanten van een meningsverschil, compromissen gesloten. Zelfs toen hij zich was gaan ergeren aan de Romeinse tradities had hij goed nagedacht voordat hij had gehandeld. Hij was niet impulsief.

Notus had hem gewaarschuwd dat die aarzeling zijn dood zou

worden. Jason moest ophouden met wikken en wegen, en pakken wat hij hebben wilde.

Als hij een ondankbare bedelaar was, moest hij zich ook zo gedragen.

Hij scheurde met zijn vingers een stuk vlees af en stopte het in zijn mond. Hij klokte wat van de rode vloeistof naar binnen, die gelukkig naar aangengende wijn smaakte en niet naar bloed of gif. Het kostte Jason moeite om niet te kokhalzen, maar hij was in elk geval niet dood neergevallen of geëxplodeerd.

‘Jammie!’ Hij veegde zijn mond af. ‘En vertel me nu maar eens over die... hoe noemde je het ook alweer? Vergelding? Waar kan ik mijn aanvraag indienen?’

De geesten lachten. Een van hen gaf hem een duw tegen zijn schouder en tot zijn schrik kon Jason het ook vóélen.

In Kamp Jupiter hadden de Lares niet echt substantie gehad. Blijkbaar hadden deze geesten die wel – en dat betekende nog meer vijanden die hem konden slaan, neersteken of onthoofden.

Antinoüs leunde naar voren. ‘Vertel eens, Iros, wat heb jij te bieden? We hebben je niet meer zoals vroeger nodig als boodschapper. Je bent duidelijk geen vechter. Als ik het me goed herinner heeft Odysseus je kaak verbrijzeld en je tussen de varkens gesmeten.’

Jasons hersencellen knetterden. *Iros...* de oude man die boodschappen had overgebracht voor de vrijers in ruil voor restjes eten. Iros was min of meer hun troeteldakloze geweest. Toen Odysseus verkleed als bedelaar terugkeerde dacht Iros dat de nieuwkomer zich in zijn territorium drong. Het tweetal had ruzie gekregen...

‘Jij hebt Iros...’ Jason aarzelde. ‘Jij hebt mij met Odysseus laten vechten. Je hebt erom gewed. Ook toen Odysseus zijn hemd uittrok en je kon zien hoe gespierd hij was... liet je me nóg met hem vechten. Het kon je niks schelen of ik het loodje zou leggen.’

Antinoüs ontblootte zijn puntige tanden. ‘Natuurlijk niet. Het kan me nog steeds niks schelen! Maar je bent er, dus moet Gaia een reden hebben gehad om je weer toe te laten in de sterfelijke wereld. Vertel, waarom zou jij het waard zijn om te delen in onze buit?’

‘Welke buit?’

Antinoüs spreidde zijn handen. ‘De hele wereld, mijn vriend. De eerste keer dat we hier bijeen waren wilden we slechts Odysseus’ land, zijn geld en zijn vrouw.’

‘Vooral zijn vrouw!’ Een kale geest in rafelige kleren gaf Jason een elleboogstoot in zijn ribben. ‘Die Penelope was me een lekker ding!’

Jason ving een glimp op van Piper, die bij de tafel naast hen drankjes serveerde. Onopvallend maakte ze een kotsgebaar met haar wijsvinger en ging toen weer door met flirten met de doden.

Antinoüs snoof. ‘Eurymachus, jij jammerende lafbek. Jij hebt nooit een kans gemaakt bij Penelope. Ik weet nog goed hoe je Odysseus jankend om je leven smeekte, terwijl je mij overal de schuld van gaf!’

‘Moet je kijken wat het me heeft opgeleverd.’ Eurymachus tilde zijn rafelige hemd op. In het midden van zijn borst gaapte een spookachtig gat van drie centimeter. ‘Odysseus heeft mijn hart doorboord, alleen maar omdat ik met zijn vrouw wilde trouwen!’

‘Hoe dan ook...’ Antinoüs wendde zich weer tot Jason. ‘We zijn nu bijeen voor een veel grotere buit. Als Gaia eenmaal de goden heeft vernietigd, verdelen we de resten van de sterfelijke wereld!’

‘Eerst voor Londen!’ schreeuwde een geest aan de tafel naast hen.

‘Montreal!’ riep een ander.

‘Duluth!’ brulde een derde, wat het gesprek deed stokken doordat de andere geesten hem een verwarde blik toewierpen.

Het vlees en de wijn lagen loodzwaar op Jasons maag. ‘En de rest van deze... gasten? Ik tel er minstens tweehonderd. De helft is nieuw voor me.’

Antinoüs’ gele ogen glinsterden. ‘Ze zijn allemaal gekomen om te dingen naar de gunsten van Gaia. Ze hebben allemaal klachten en claims vanwege de goden en hun geliefkoosde helden. Die schurk daar is Hippias, de voormalige tiran van Athene. Hij werd afgezet en sloot zich aan bij de Perzen om zijn eigen mannen aan te vallen. Geen greintje fatsoen. Hij doet alles voor macht.’

‘Dank je!’ riep Hippias.

‘Die boef met die kalkoenpoot in zijn mond,’ vervolgde Antinoüs, ‘dat is Hasdrubal van Carthago. Hij heeft een appeltje te schillen met Rome.’

‘Mhmm,’ zei de Carthager.

‘En Michael Varus...’

Jason verslikte zich bijna. ‘Wíé?’

De donkerharige jongen in het paarse T-shirt en de Romeinse wapenrusting naast de zandfontein draaide zich naar hem om. Zijn contouren waren vaag, rokerig en schimmig, dus Jason vermoedde dat hij een geest was, maar de tatoeage op zijn onderarm liet niets te raden over: SPQR, het dubbele gezicht van de god Janus en zes strepen voor het aantal dienstjaren. Op zijn borstplaat hing het teken van het praetorschap en het embleem van het Vijfde Cohort.

Jason had Michael Varus nooit ontmoet. De beruchte praetor was rond 1980 gestorven. Maar toen hun blikken elkaar kruisten kreeg Jason kippenvel. De diepliggende ogen leken dwars door zijn vermomming heen te kijken.

Antinoüs maakte een nonchalant gebaar. ‘Een Romeinse halfgod. Is de adelaar van zijn legioen kwijtgeraakt in... Alaska, was het toch? Doet er ook niet toe. Gaia laat hem hier rondhangen. Hij houdt vol dat hij weet hoe Kamp Jupiter vernietigd kan worden. Maar jij, Iros – je hebt nog steeds mijn vraag niet beantwoord. Waarom zouden wij jóú onder ons verwelkomen?’

Varus’ dode ogen hadden Jason van zijn stuk gebracht. Hij voelde hoe de Mist op zijn onzekerheid reageerde en dunner werd.

Plotseling stond Annabeth bij Antinoüs’ schouder. ‘Nog wat wijn, mijn heer? Oeps!’

Ze morste de inhoud van een zilveren kan in Antinoüs’ nek.

‘Aargh!’ De geest kromde zijn rug. ‘Stom kind! Wie heeft jou uit Tartarus gelaten?’

‘Een Titaan, mijn heer.’ Annabeth boog verontschuldigend haar hoofd. ‘Zal ik u wat vochtige doekjes brengen? Uw pijl druipt.’

‘Scheer je weg!’

Annabeth wierp Jason een blik toe – een woordeloze bemoediging – en verdween toen weer de menigte in.

De geest begon zichzelf droog te veggen, waardoor Jason de kans kreeg om na te denken.

Hij was Iros... voormalige boodschapper van de vrijers. Waarom zou hij hier zijn? Waarom zouden ze hem toelaten?

Hij pakte het dichtstbijzijnde vleesmes en ramde het zo hard in het tafelblad dat de geesten om hem heen verschrikt opkeken.

‘Waarom jullie mij zouden verwelkomen?’ Jason gromde. ‘Omdat ik nog steeds boodschappen overbreng, stelletje armzalige stumpers! Ik kom zojuist van het Huis van Hades om te zien wat jullie uitvreten!’

Dat laatste was waar en het leek Antinoüs even de mond te snoeren. De geest starde hem aan, terwijl de wijn nog steeds omlaagdrupte van de pijlschacht die uit zijn keel stak. ‘Wil jij me laten geloven dat Gaia jóú – een bedelaar – heeft gestuurd om ons te controleren?’

Jason lachte. ‘Ik was een van de laatsten die Epirus verliet voordat de Deuren des Doods zich sloten! Ik heb de zaal gezien waar Clytius op wacht stond onder het gewelfde plafond van grafstenen. Ik heb over de met edelstenen en been ingelegde vloeren van het Necromanteion gelopen!’

Dat was ook waar. De geesten rond de tafel begonnen te mompelen en schoven ongemakkelijk heen en weer.

‘Dus, Antinoüs...’ Jason priemde zijn wijsvinger in de richting van de geest. ‘Misschien zou jij mij moeten uitleggen waarom jij Gaia’s gunsten waard bent. Het enige wat ik zie is een menigte luie, lanterfantende dooien die zichzelf vermaken en niks doen voor de oorlog. Wat moet ik de Aardemoeder vertellen?’

Vanuit zijn ooghoeken zag Jason dat Piper hem een goedkeurende blik toewierp. Toen richtte ze haar aandacht op een glanzend paarse Griek die haar op zijn schoot probeerde te trekken.

Antinoüs legde zijn hand om het vleesmes dat Jason in het tafelblad had gedreven. Hij trok het los en bestudeerde het lemmet. ‘Als jij van Gaia komt, dan moet je weten dat we hier op bevel zijn. Porphyryon heeft het verordend.’ Antinoüs ging met het mes over zijn handpalm. In plaats van bloed stroomde er droge aarde uit de

wond. ‘Je kent Porphyriion toch wel...?’

Jason moest moeite doen om niet onpasselijk te worden. Hij herinnerde zich Porphyriion maar al te goed van hun gevecht bij het Wolfhuis. ‘De gigantenkoning – groene huid, twaalf meter lang, witte ogen, wapens in zijn haar gevlochten. Natuurlijk ken ik die. Hij is heel wat indrukwekkender dan jij.’

Hij besloot er niet bij te vertellen dat hij bij hun vorige ontmoeting het hoofd van de gigantenkoning met bliksemschichten had bestookt.

Deze keer was Antinoüs sprakeloos, maar zijn kale geestvriend Eurymachus legde een arm om Jasons schouder.

‘Kom kom, vriend!’ Eurymachus stonk naar zure wijn en brandende elektriciteitsdraden. Zijn geestachtige aanraking deed Jasons ribbenkast tintelen. ‘Het was heus niet de bedoeling om je geloofwaardigheid in twijfel te trekken! Het is gewoon... ik bedoel, als jij Porphyriion in Athene hebt gesproken dan wéét je waarom we hier zitten. Geloof me, we doen precies wat hij ons heeft bevolen!’

Jason probeerde zijn verrassing te verbergen. *Porphyriion in Athene.*

Gaia had gezworen de goden bij de wortel uit te roeien. Volgens Chiron, Jasons mentor in Kamp Halfbloed, betekende het dat de giganten zouden proberen de aardgodin op de oorspronkelijke Olympus te laten ontwaken. Maar nu...

‘De Akropolis,’ zei Jason. ‘De oudste tempels van de goden, midden in Athene. Daar zal Gaia ontwaken.’

‘Natuurlijk!’ Eurymachus lachte. De wond in zijn borst maakte een ploppend geluid, als het spuitgat van een bruinvis. ‘En om daar te komen zullen die bemoeizuchtige halfgoden over zee moeten reizen, hè? Ze weten dat het te gevaarlijk is om over land te vliegen.’

‘En dat betekent dat ze langs dit eiland moeten,’ zei Jason.

Eurymachus knikte gretig. Hij haalde zijn arm van Jasons schouder en doopte zijn vingers in zijn wijnglas. ‘En dan zullen ze een keus moeten maken, hè?’

Hij tekende een kustlijn op het tafelblad. De rode wijn stak onnatuurlijk glinsterend af tegen het hout. Hij tekende Griekenland als

een misvormde zandloper – een grote, slingerende klodder voor het vasteland in het noorden, met eronder nog een klodder, bijna net zo groot, voor het deel dat bekendstond als de Peloponnesus. Ertussendoor liep een smalle strook water – het Kanaal van Korinthe.

Jason had nauwelijks een tekening nodig. Samen met de rest van de bemanning had hij de afgelopen dagen op zee voortdurend de kaarten bestudeerd.

‘De meest directe route,’ zei Eurymachus, ‘zou vanaf hier naar het oosten zijn, door het Kanaal van Korinthe. Maar als ze die weg proberen te nemen...’

‘Genoeg,’ beet Antinoüs hem toe. ‘Je hebt een losse tong, Eurymachus.’

De geest keek hem verbolgen aan. ‘Ik ging hem niet alles vertellen! Alleen maar over de cyclopenlegers aan weerszijden van het kanaal. En de razende stormgeesten in de lucht. En de gevaarlijke zeemonsters die Keto heeft gestuurd waarvan het stikt in het water. En natuurlijk dat als het schip Delphi zou bereiken...’

‘Idiot!’ Antinoüs greep hem over de tafel heen beet. Er verspreidde zich een dun laagje aarde vanaf zijn hand, recht omhoog langs Eurymachus’ spookachtige arm.

‘Nee!’ piepte Eurymachus. ‘Alsjeblieft! Ik... ik wilde alleen maar...’

De geest krijste terwijl de aarde zijn lichaam razendsnel als een korst bedekte. Vervolgens brak de korst open en bleef er slechts een hoopje stof achter. Eurymachus was verdwenen.

Antinoüs leunde achteruit en veegde zijn handen schoon. De andere vrijers aan de tafel namen hem behoedzaam zwijgend op. ‘Excuses, Iros.’ De geest glimlachte kil. ‘Het enige wat jij hoeft te weten is dat de toegangswegen tot Athene goed bewaakt zijn, zoals we hadden beloofd. De halfgoden zullen moeten kiezen: of het kanaal door, wat onmogelijk is, of om de hele Peloponnesus heen varen, wat nauwelijks veiliger is. Maar ze zullen waarschijnlijk toch niet lang genoeg in leven blijven om een keuze te kunnen maken. Zodra ze Ithaka bereiken zullen wij het weten. We zullen ze hier tegenhouden en dan kan Gaia zien wat we waard zijn.

Neem die boodschap maar mee terug naar Athene.’

Jasons hart ging tekeer tegen zijn borstbeen. Hij had nog nooit zoiets gezien als die aardkorst waarmee Antinoüs Eurymachus had uitgeschakeld. Hij wilde er niet achter hoeven komen of het ook bij halfgoden werkte.

Daarbij klonk Antinoüs zo overtuigd dat hij de Argo II zou kunnen ontdekken. Blijkbaar wist Hazels magie het schip nog steeds aan het oog te onttrekken, maar het was niet te zeggen hoe lang nog.

Jason had de info waarvoor ze waren gekomen. Hun doel was Athene. De veiligste route, of in ieder geval de minst onmogelijke route, was om de zuidkust heen. Vandaag was het 20 juli. Ze hadden nog maar twaalf dagen tot de dag waarop Gaia van plan was te ontwaken, 1 augustus, het oude Festijn van de Hoop.

Jason en zijn vrienden moesten vertrekken nu ze nog een kans maakten.

Maar er zat hem nog iets dwars – het bezorgde hem een kil voor gevoel, alsof hij het ergste nog niet had gehoord.

Eurymachus had het over Delphi gehad. Jason was heimelijk van plan geweest de oude plek van Apollo’s orakel te bezoeken. Misschien zou hij iets te weten komen over zijn persoonlijke toekomst, maar als het er wemelde van de monsters...

Hij schoof zijn bord met het koud geworden vlees van zich af. ‘Klinkt alsof alles onder controle is. Ik hoop het voor je, Antinoüs. Die halfgoden zijn vindingrijk. Ze hebben de Deuren des Doods gesloten. We kunnen niet hebben dat ze langs jullie heen glippen, en misschien wel de hulp inroepen van Delphi.’

Antinoüs grinnikte. ‘Wees maar niet bang. Delphi is niet meer in Apollo’s handen.’

‘O-oké. En als de halfgoden de lange route om de Peloponnesus heen nemen?’

‘Je maakt je te veel zorgen. Die route is nóóit veilig geweest voor halfgoden en het is veel te ver. Trouwens, Victoria gaat als een gek tekeer in Olympia. Zolang dat het geval is, kunnen de halfgoden deze oorlog onmogelijk winnen.’

Jason begreep die woorden ook niet, maar hij knikte. ‘Goed dan.

Ik zal het overbrengen aan koning Porphyron. Bedankt voor, eh, de maaltijd.

Vanaf de fontein riep Michael Varus: ‘Wacht.’

Jason vloekte binnensmonds. Hij had geprobeerd de dode praetor te negeren, maar nu kwam Varus op hem af lopen. Hij was omhuld door een mistig wit aura en zijn diepliggende ogen leken op zinkputten. Aan zijn zij hing een gladius van imperiaal goud.

‘Je moet blijven,’ zei Varus.

Antinoüs keek de geest geïrriteerd aan. ‘Wat is het probleem, legionair? Als Iros weg wil, laat hem dan gaan. Hij stinkt!’

De andere geesten lachten zenuwachtig. Piper wierp Jason vanaf de andere kant van het atrium een bezorgde blik toe. Iets verderop pakte Annabeth ongemerkt een vleesmes van een bord.

Varus liet zijn hand op het gevest van zijn zwaard rusten. Ondanks de hitte glinsterde er een laagje ijs op zijn borstkuras. ‘Ik ben mijn cohort twee keer kwijtgeraakt in Alaska – een keer bij leven, een keer na mijn dood aan een *Graecus* Percy Jackson genaamd. En toch heb ik gehoor gegeven aan Gaia’s roep en ben gekomen. Weet je waarom?’

Jason slikte. ‘Koppigheid?’

‘Dit is een plek van verlangen,’ zei Varus. ‘Wij allemaal worden hiernaartoe getrokken, niet alleen door Gaia’s macht, maar ook door onze diepste verlangens. Eurymachus door zijn begeerte. Antinoüs door zijn wreedheid.’

‘Je vleit me,’ mompelde de geest.

‘Hasdrubal door zijn haat,’ vervolgde Varus. ‘Hippias door zijn verbittering. Ik door mijn ambitie. En jij, Íros. Wat heeft jou hierheen doen komen? Waarnaar verlangt een bedelaar het meest? Een thuis misschien?’

Jason voelde een onaangename tinteling onder aan zijn schedelrand – hetzelfde gevoel als wanneer er een hevige elektromagnetische storm op uitbarsten stond.

‘Ik moet ervandoor,’ zei hij. ‘Berichten overbrengen.’

Michael Varus trok zijn zwaard. ‘Mijn vader is Janus, de god met de twee gezichten. Ik ben het gewend door maskers en misleiding

heen te kijken. Weet je waarom wij er zo zeker van zijn, Iros, dat de halfgoden ons eiland niet onopgemerkt zullen passeren?’

Jason ging in gedachten door zijn repertoire Latijnse vloeken. Hij probeerde te berekenen hoe lang hij erover zou doen om zijn noodpijl tevoorschijn te halen en af te steken. Hopelijk kon hij de meisjes genoeg tijd geven om zich te verschuilen voordat deze menigte dooien hem kwam afslachten.

Hij draaide zich naar Antinoüs. ‘Voer jij hier het bevel of niet? Misschien moet je je Romein muilkorven.’

De geest haalde diep adem. De pijl in zijn strot reutelde. ‘Ah, maar dit kan gemakkelijk worden. Ga door, Varus.’

De dode praetor hief zijn zwaard. ‘Onze verlangens verraden ons. Ze laten zien wie we werkelijk zijn. Er is hier iemand voor je, Jason Grace.’

Achter Varus week de menigte uiteen. De schimmige gedaante van een vrouw zweefde op Jason af en het was alsof zijn botten verpulverden.

‘Lieverd van me,’ zei de geest van zijn moeder. ‘Je bent naar huis gekomen.’